

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 65/2569

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 3, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, ป.วิ.อ. มาตรา 190, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

การกำหนดโทษจำเลยที่ 1 ใหม่ตาม ป.อ. มาตรา 3 (1) ต้องเป็นกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษานั้นหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง ขณะเกิดเหตุความผิดของจำเลยที่ 1 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66 วรรคสาม แต่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นได้มี ป.ยาเสพติดออกมาใช้บังคับแทนกฎหมายเดิม และศาลชั้นต้นปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) แล้ว โดยลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับ 1,000,000 บาท ก่อนลดโทษ เนื่องจากเห็นว่ากฎหมายใหม่เป็นคุณมากกว่ากฎหมายเดิม ดังนั้นหากจำเลยที่ 1 เห็นว่าศาลชั้นต้นลงโทษหนักเกินไปก็ขอที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์และฎีกาคำพิพากษาดังกล่าวตามขั้นตอนของกฎหมาย แต่จำเลยที่ 1 ไม่ใช้สิทธิอุทธรณ์และฎีกาจนคำพิพากษาศาลชั้นต้นถึงที่สุดลง จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลชั้นต้นกำหนดโทษใหม่ตาม ป.อ. มาตรา 3 (1) ได้ เพราะศาลชั้นต้นได้ใช้กฎหมายใหม่ที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 ในการพิพากษาลงโทษไปแล้ว กรณีหาใช่เป็นการพิพากษากำหนดโทษจำเลยที่ 1 ตามกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดและโทษที่กำหนดนั้นหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังไม่ อีกทั้งการขอให้ศาลกำหนดโทษใหม่ดังกล่าวมีผลเป็นการแก้ไขคำพิพากษา อันเป็นการต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 190 ประกอบ พ.ร.บ. วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ย่อมไม่อาจกระทำได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องจากศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 104, 162 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ วรรคหนึ่ง, 157/1 วรรคสอง และลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 127 วรรคสอง, 145 วรรคสาม (2) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีนและฐานเป็นผู้ซบซึ้งเสพเมทแอมเฟตามีนเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 162 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน

คงจำคุกคนละ 25 ปี และปรับคนละ 500,000 บาท ฐานเป็นผู้ซบเซ่เสพเมทแอมเฟตามีน คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 3 เดือน รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี 3 เดือน และปรับ 500,000 บาท บวกโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 เดือน ที่รอกการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 736/2564 ของศาลชั้นต้นเข้ากับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ เป็นจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 25 ปี 7 เดือน และปรับ 500,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี รับของกลาง จำเลยที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้กำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาเสพติดพิพากษายืน จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาเสพติดวินิจฉัยว่า ในชั้นนี้มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 มีสิทธิร้องขอให้ศาลกำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) หรือไม่ เห็นว่า การกำหนดโทษใหม่ ตามบทบัญญัติดังกล่าวต้องเป็นกรณีกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดแตกต่างกับกฎหมายที่ใช้ในภายหลังการกระทำความผิด และโทษที่กำหนดตามคำพิพากษาถึงที่สุดหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลัง คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ขณะเกิดเหตุความผิดของจำเลยที่ 1 ต้องด้วยบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66 วรรคสาม มีระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 1,000,000 บาท ถึง 5,000,000 บาท หรือประหารชีวิต แต่ในระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นได้มีประมวลกฎหมายยาเสพติดออกมาใช้บังคับแทนกฎหมายเดิม และศาลชั้นต้นพิพากษาปรับบทลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) ซึ่งมีระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ 500,000 บาท ถึง 5,000,000 บาท หรือประหารชีวิต โดยลงโทษจำคุกตลอดชีวิต และปรับ 1,000,000 บาท ก่อนลดโทษ เนื่องจากเห็นว่ากฎหมายใหม่เป็นคุณมากกว่ากฎหมายเดิมตามนัยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 ตอนต้น ดังนี้หากจำเลยที่ 1 เห็นว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษหนักเกินไปยังไม่เหมาะสมแก่พฤติการณ์ในการกระทำความผิด ก็ชอบที่จะใช้สิทธิอุทธรณ์และฎีกาคำพิพากษาดังกล่าวตามขั้นตอนของกฎหมาย แต่จำเลยที่ 1 กลับไม่ใช้สิทธิอุทธรณ์และฎีกาจนคำพิพากษาศาลชั้นต้นถึงที่สุดลง จำเลยที่ 1 จึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลชั้นต้นกำหนดโทษใหม่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 (1) ได้ เพราะศาลชั้นต้นได้ใช้กฎหมายใหม่ที่เป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 ในการพิพากษาลงโทษไปแล้ว กรณีหาใช่เป็นการพิพากษากำหนดโทษจำเลยที่ 1 ตามกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดและโทษที่กำหนดนั้นหนักกว่าโทษที่กำหนดตามกฎหมายที่บัญญัติในภายหลังไม่ อีกทั้งการขอให้ศาลกำหนดโทษใหม่ดังกล่าวมีผลเป็นการแก้ไขคำพิพากษา อันเป็นการต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 190 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ย่อมไม่อาจกระทำได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · องอาจ เน้นหนา · วิไลวรรณ ชิดเชื้อ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/65/2569>